

Durmuş Hocaoğlu

Türk'ün Mâkûs Tâli'i: III

Aksiyon., Yıl: 8., Sayı: 374; 02.02.2002-08.02.2002 (Cumartesi-Cuma), s.53

Durmuş Hocaoğlu, *Aksiyon*, Analiz Sıra No: 115; 2002 Sıra No: 03

Atıf:

- Hocaoğlu, Durmuş., “Türk'ün Mâkûs Tâli'i: III”, *Aksiyon.*, Yıl: 8., Sayı: 374; 02.02.2002-08.02.2002 (Cumartesi-Cuma), s.53

“...“aydın” diye önüne düşenler O’na ihânet etmekte; bu topraklar için kan bedeli ödemeyenlerin, kendisi Dîn ü Devlet, Mülk ü Millet uğruna can verip ocağını söndürürken O’nu arkadan vuranların, O’nun servetlerini zimmetine geçirenlerin bu ülkeden tard edilmesine ağıtlar dizmekten veya bu millettten çaldıklarının hiç olmazsa bir kısmı varlık vergisi diye geri alındığı için bu devlete küfretmekten utanmamaktadır.”

Devlet, insan dışında, O’ndan bağımsız, hilkaten mevcut olan bir varlık olmaması hasebiyle, dâima kurulması ve varlığını devam ettirebilmesi bir irâdeye bağlı ve bağımlı olmaktadır. Tarihî tecrübe, her devletin varlık alanına çıkabilmesi için kurucu (müessis) bir irâdenin kat’î sûrette şart olduğunu gösterdiği gibi, varlığını devam ettirebilmesi için dahi, yine koruyucu (muhâfiz) bir irâdenin de kat’î sûrette şart olduğunu göstermektedir; bu şartlar te’min edilmeden hiçbir devlet kurulamayacağı gibi ayakta da duramaz. Beri yandan, yine, tarihî tecrübe ile sâbittir ki, hemen hemen dâima bu iki irâde aynıdır: İstisnâî hâller hâriç, bir devleti kuran irâde ile koruyan irâde aynı irâdedir.

İşte, “Omurga” olarak nitelendirdiğim unsur, husûsî ve kritik ehemmiyetini burada ortaya koymaktadır.

Omurga, asıl olarak, bundan önce söz konusu ettiğim, belirli bir soya atıfta bulunan “Neseb Asabiyesi”dir; Devlet’i kuran ve toprağı Vatan yapan irâde O olduğu gibi, onları yaşatacak, ayakta tutacak ve dara düşüklerinde de karşılıksız olarak müdâfaa etmeye koşacak olan, Onlar için *kan bedeli* ödeyecek olan da O’dur. O, “omurga”dır; Devlet ve Vatan asıl olarak varlığını O’na borçludur; bütün yükünü de kezâ, asıl olarak, O’na taşır.

Burada bilhassa “kan bedeli” üzerinde ne kadar durulsa azdır; zîra, Devlet (ve Vatan) “kan” ile beslenir; belki “acı”, ama hakikat bundan ibârettir. Şâir’in “*Bayrakları Bayrak yapan, üstündeki kan’dır / Toprak, eğer uğrunda ölen varsa Vatan’dır*” mısırâları ile ifâde ettiği, bu hakikatten başkası değildir. Devlet ve Vatan da bir organizma gibidir, “kan”sız ber-hayât olamaz; lâkin, o kan da ancak evlâtlarının kanı olabilir. Bu kan ihtiyâcı, en dar zamanlarda zirveye yükselir; işte “kan bedeli” dediğim budur: Her devletin ve vatanın, evlâtlarının, ama essah evlâtlarının, öz evlâtlarının kanlarından başkasıyla felâh bulamayacağı daralmış hâlleri olur; varlık ile yokluk arasında bulunulan bu en kritik noktada, Devlet ve Vatan, evlâtlarından “kan” ister. Ancak, Vatan’ın bağrına düşmanın kara hançerinin dayandığı bu ölüm-kalım çizgisinde, bu çağrıya yalnız Omurga, yâni

Organik Vatandaşlar müsbet cevap verir; çünkü, Omurga için Vatan “anne”dir, Devlet ise “baba”. Nasıl ki evlâtlar için sâdece analar ağlar ise, analar için de sâdece evlâtlar ölür; essah evlâlar. Buna mukaabil, “Diğerleri”, yâni “fi’l–asl olmayan” Mekanik Vatandaşlar ile Vatan ve Devlet arasındaki münâsebet örgüsü asıl olarak *menfâatler* çerçevesinde şekillenmekte olduğundan, onlar için ne Vatan “anne” hükmündedir, ne de Devlet “baba” hükmünde. Hattâ, ekserî hâllerde vâki’ olduğu üzere, böyle dar zamanlar, Mekanik Vatandaşlar’ın bir kısmı - çok kereler de büyük kısmı - indinde, kendi neseb asabiyeleri üzerine temellenen kendi devletlerini ve kendi vatanlarını te’sis etmek için en mühim bir fırsattır da. Dahası; yine birçok hâllerde vâki’ olduğu üzere, mekanik vatandaşların çoğunun içinde, bu şekilde bir gizli hesap da vardır.

İşte, her ne kadar kodifiye edilmiş pozitif hukuk kaaideleri bu iki tür vatandaşı birbirinden tefrîk edemez ise de, hakikat hâlde “gerçek vatandaş”, Vatan’ın ve Devlet’in asıl te’minâtı olan Organik Vatandaş’tır. “*Onlar kabuk / Öz menem / Sen yelde savrulan kül / Yüreklere köz menem...*” diyen bir ağıtta ifâde edildiği gibi, Onlar, “öz”dür ve “yüreklere köz”dür.

Türkler, faturası çok yüklü bu tarihî tecrübeyi başka bir yerden naklen değil kendi nefsinde ve defalarca deneyerek, herkesten daha iyi öğrenmiş olması îcap eden bir millet konumunda bulunmaktadır; Devlet’in ve Vatan’ın bütün kahrı Onların omuzlarına yüklenmiştir; asırlar boyunca bu iki kutluluk için malları ve canları ellerinden alınmış, ama gıkları çıkmamıştır; Onlar hep “öz” ve hep “yüreklere köz” olmuşlardır.

İmdi; bütün bunların hepsine katlanılır; ama şu mâkûs tâli’ hâlâ elini yakasından bir çekse...

Bu lânet olası kara baht, kara bir zift gibi bedenine yapışmış, bırakmıyor; kahreden, bu!

Türkiye huzursuz; Türkiye kötü günler yaşıyor. İçinde bulunduğumuz süreç, Omurga’nın, yâni Organik Vatandaşlar’ın; bu devletin ve vatanın gerçek sâhibi, onları kuran, koruyan ve kan bedeli ödeyen ve yine de ödeyecek olan irâdenin, kendilerine revâ görülen ikinci sınıf rolleri terketme teşebbüslerinin akaamete uğratılmak, ve ayrıca, diğer yandan da bizzat Devlet’i yönetenler eliyle ezilmek istendiği; kendi entellektüelinin dahi O’nu satar hâle geldiği, “Diğerleri”nin başlara tâc edildiği, Kozmopolitizm’in bir Sosyal AIDS gibi yaygınlaşma istidâdı göstermeye başladığı; günün “uğursuzun günü” olmaya müheyyâ olduğu, kötü bir süreçtir.

Bu millete musallat olan nasıl bir kem tâli’dir ki, uğruna can verdiği devletin gücünü elinde tutan ve o devletin nâmına hükmedenler, O’nu devlet düşmanı yapmak için uğraşmaktadırlar. Ve yine bu millete musallat olan nasıl bir kem tâli’dir ki hâlâ hakikî mânâda bir millî intelijansiyası yoktur; “aydın” diye önüne düşenler O’na ihânet etmekte; bu topraklar için kan bedeli ödemeyenlerin, kendisi Dîn ü Devlet, Mülk ü Millet uğruna can verip ocağını söndürürken O’nu arkadan vuranların, O’nun servetlerini zimmetine geçirenlerin bu ülkeden tard edilmesine ağıtlar dizmekten veya bu milletten çaldıklarının hiç olmazsa bir kısmı varlık vergisi diye geri alındığı için bu devlete küfretmekten utanmamaktadır.

Bu ülke ve bu millet bunlara müstahak değil; çok yazık!

Ama sızlanmak mes’eleyi halletmiyor; hattâ azdırıyor; onun için, bu kara bahtı nasıl altedeceğimizi düşünmeliyiz.

Gün eylem günü olmalı.

Bu gidişin bir sonu olmalı; herkese, bu vatana verdiği kadar almaya hak edebileceği öğretilmeli; değil mi?

